

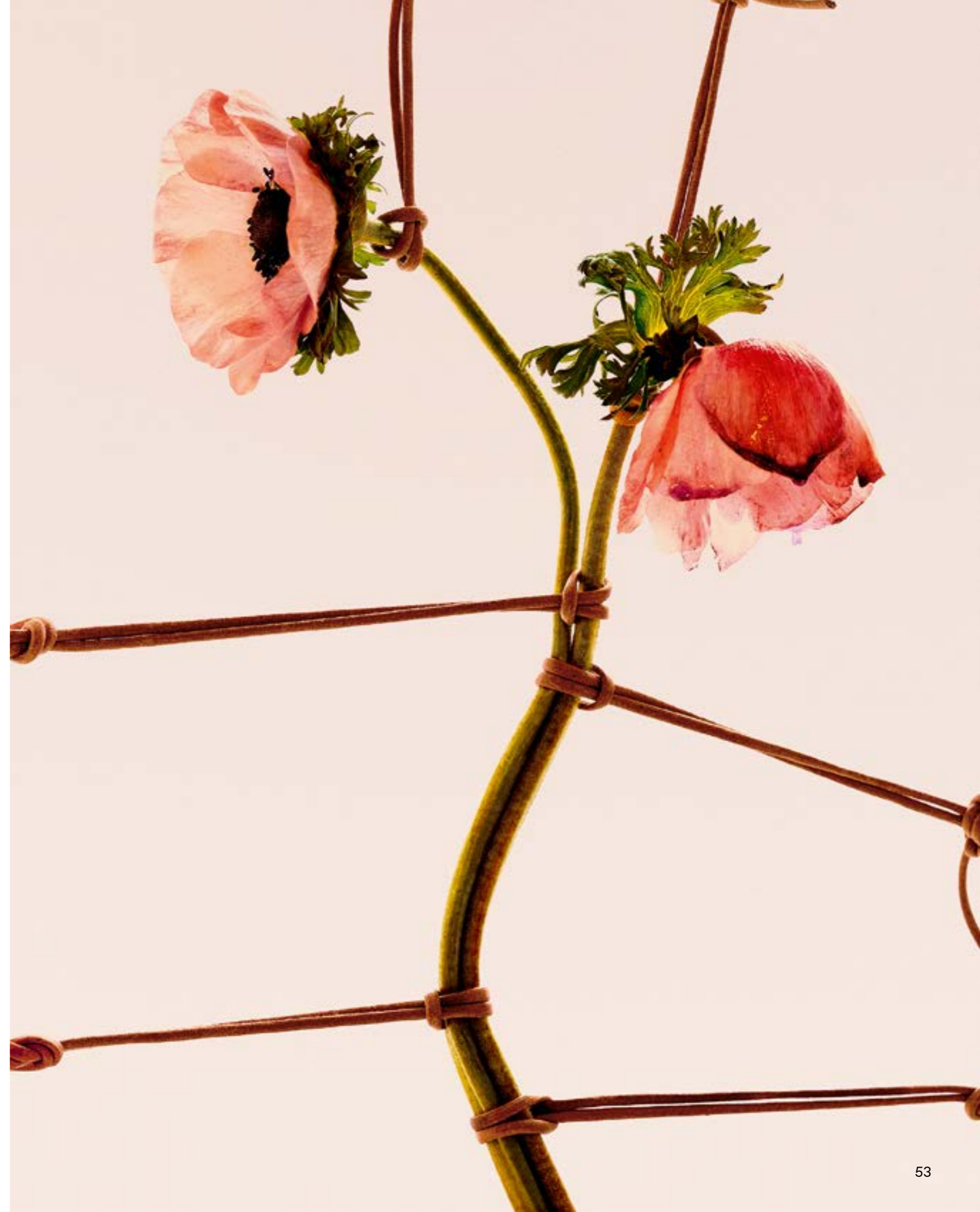
τα δεμένα λουλούδια του Leonardo Pucci

ΤΕΧΝΗ

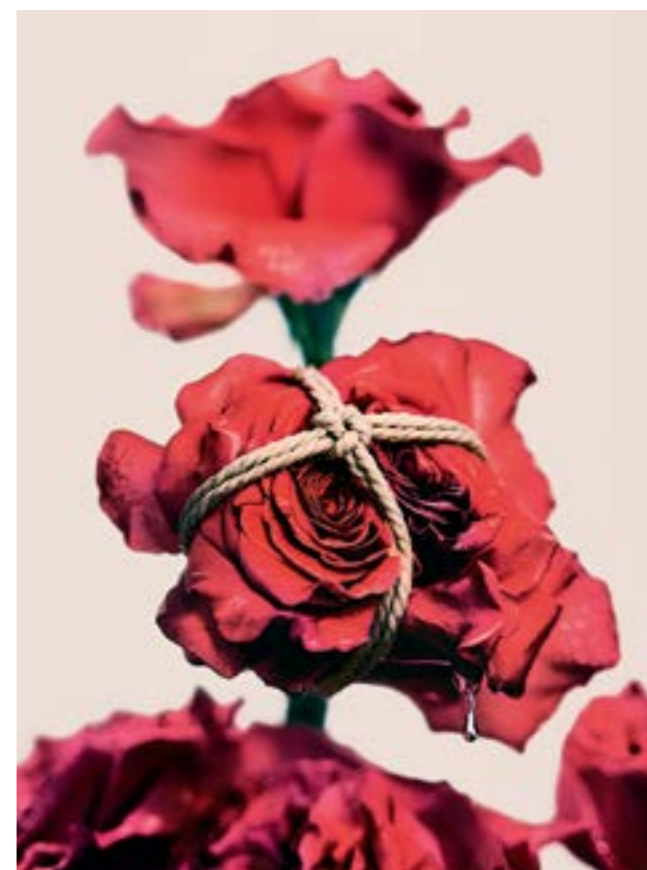
Κόκκινες και
ροζ ανεμώνες,
δεμένες με
την τεχνική
Shibari: δύο
από τις εικόνες
του Λεονάρντο
Πούτσι από την
έκθεση *Flowers*.

Ο Ιταλός φωτογράφος παρουσιάζει στην Αθήνα το νέο, βαθιά αλληγορικό του έργο, που «γεννήθηκε» σε περίοδο καραντίνας και είναι εμπνευσμένο από τη στέρηση ελευθερίας και την καταπιεσμένη σεξουαλική ενέργεια.

«ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ είναι πάντοτε κυρίαρχα στο έργο μου, είναι το αντικείμενο στις φωτογραφίες μου – η σχέση του με τα αισθήματα, τα συναισθήματα, η γλώσσα του».

Παπαρόνες (αριστερά), τουλίπες (επάνω) και τριαντάφυλλα – τρία ακόμα από τα δεμένα λουλούδια του Λ. Πούτσι.

ΜΕ ΤΟΝ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΠΟΥΤΣΙ γνωρίστηκε ένα Σάββατο στην οικία Παπακωνσταντίνου, με αφορμή την επικείμενη έκθεση *Flowers* που πλέον «τρέχει» στην Crux Gallery. Ευφυής, χαρισματικός, ένας πολίτης του κόσμου που μοιράζει τον χρόνο του ανάμεσα σε Παρίσι, Φλωρεντία και Ρώμη, ο Ιταλός φωτογράφος είναι γνωστός για την πορεία του στη μόδα, παραμένοντας επί πολλά χρόνια διευθυντής του τμήματος δερμάτινων ειδών και υποδημάτων του Dior Homme. Παρόλο που η φωτογραφία είναι ουσιαστικά το χόμπι του (ή, καλύτερα, η ψυχοθεραπεία του), η σειρά έργων του *episodes (without a real order)* με «κλεμμένες στιγμές» ανθρώπων ή ζευγαριών ταξίδεψε στον πλανήτη σε σημαντικές γκαλερί και μουσεία.

Αντί εισαγωγής για το νέο του έργο, δανείζεται τους στίχους της Πάτι Σμιθ: «Ήρθε, εγκαίρως, να αγκαλιάσει το λουλούδι ως την ενσάρκωση όλων των αντιφάσεων που αποκαλύπτονται μέσα του. Η ευφράδειά τους, η πληρότητά τους. Ταπεινός νάρκισσος». Τα δεμένα με σχοινιά λουλούδια του Πούτσι γεννήθηκαν στην εποχή της πανδημίας και αποτυπώνουν, με έναν τρόπο, την ψυχοσύνθεση του καλλιτέχνη, φορτισμένα με συναισθήματα που πυροδοτήθηκαν σε νεαρή ηλικία. Ο λόγος στον ίδιο:

«Μεγάλωσα σε ένα μικρό χωριό της Τοσκάνης έξω από την Πίζα, έναν τόπο όμορφο, όπου δεν συνέβαινε τίποτε και ο χρόνος κυλούσε αργά. Στα πέντε μου μυήθηκα στην κολύμβηση και ανακάλυψα ότι το νερό είναι το στοιχείο μου. Έφτασα μέχρι την Εθνική Ομάδα Εφήβων – ήταν ο λόγος που βρέθηκα να ζω μόνος μου στη Φλωρεντία από τα δεκαπέντε. Αυτός ο τρόπος ζωής ήταν πολύ σημαντικός, μου έδωσε δομή, πειθαρχία και συνειδητότητα. Όρισε τον ρυθμό της σκέψης μου, διαμόρφωσε μια αντίληψη για το σώμα και μια σχέση οικειότητας και ελευθερίας για το πώς το αισθάνεσαι ή το αγγίζεις. Κλείνοντας το κεφάλαιο του πρωταθλητισμού στα δεκαοκτώ και βγαίνοντας από τον μικρόκοσμο της ομάδας στον αληθινό κόσμο, συνειδητοποίησα πως το σώμα είναι ένα μέσο επικοινωνίας, είδα πως οι άνθρωποι φοβούνται και αποφεύγουν το άγγιγμα. Ήταν ένα σοκ. Το σώμα και η ιδέα του είναι πάντοτε κυρίαρχα στο έργο μου, είναι το αντικείμενο στις φωτογραφίες μου – η σχέση του με τα αισθήματα, τα συναισθήματα, η γλώσσα του.

»Αυτή ήταν η αρχή της εξέλιξής μου. Σπούδασα Πολιτική Οικονομία στο Università Bocconi επιλέγοντας τα πιο δύσκολα μαθήματα – μου αρέσουν τα κατορθώματα. Βάζω τον στόχο και του δίνω εικόνα.

→

«Λίγο πριν αποφοιτήσω, άρχισα να εργάζομαι ως “buyer” σε department store και στην πορεία είδα ότι μπορώ να συνδυάσω το ενδιαφέρον μου για την ομορφιά με τις σπουδές μου. Έστρεψα σταδιακά το ενδιαφέρον μου στη δημιουργική διαδικασία, στη σχέση με τους καλλιτέχνες, στον συντονισμό δημιουργικών μυαλών, ανθρώπων με δεξιοτεχνία, τεχνιτών που δουλεύουν με τα χέρια. Ήθελα η ομορφιά να συνοδεύει τον εμπορικό χαρακτήρα ενός προϊόντος και έτσι ξεκίνησε η καριέρα μου.

»Τη φωτογραφία την κράτησα ως “comfort zone”, ένα χόμπι που ξεκίνησε σε νεαρή ηλικία στο Βερολίνο με μια Minolta, δώρο του πατέρα μου. Ακριβώς πριν από την πρώτη каранτίνα αισθανόμουν δημιουργικά εγκλωβισμένοι. Το προηγούμενο πρότζεκτ είχε διαρκέσει τέσσερα χρόνια και αναζητούσα μια καινούργια έμπνευση. Το πρώτο lockdown με βρήκε μόνο στο Παρίσι, όπου τα μέτρα ήταν πολύ αυστηρά. Ήταν σοκαριστικό. Είχα κολλήσει για πρώτη φορά σπίτι - η ζωή μου είναι συνέχεια ταξίδια, σκεφτείτε είμαι σε πτήση τρεις φορές την εβδομάδα, είναι σαν να ζω σε αεροπλάνο».

Ο Λεονάρντο Πούτσι βγήκε από ένα προσωπικό και καλλιτεχνικό τέλμα μέσα από το πρότζεκτ των δεμένων λουλουδιών.

«Αυτά τα λουλούδια, αυτά τα σώματα, τα σώματά μας, δεν αποτελούν παθητικά ή ανυπεράσπιστα θύματα, αλλά ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΚΡΗΓΝΥΝΤΑΙ από αισθησιασμό παρά τα δεσμά τους».

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΕΣΙΜΑΤΟΣ

«Ανέσυρα από τα βιβλία μου ένα εγχειρίδιο του Hojō Jutsu, μιας πολεμικής τέχνης που βασίζεται στη χρήση λάσου που χρησιμοποιούνταν και για τον βασανισμό αιχμαλώτων, διαδεδομένη από το 1400 στα πεδία των μαχών της Ιαπωνίας. Πρόκειται για μια εξαιρετικά εκλεπτυσμένη τεχνική από αισθητικές απόψεις, η οποία εξελίχθηκε εκατοντάδες χρόνια αργότερα σε μια άλλη τεχνική, ερωτική φύσεως, με την ονομασία Shibari. Είναι ξεκάθαρη η σύνδεσή τους: ένα ακραίας μορφής δέσιμο, δέσμευση, αιχμαλωσία. Αυτό βίωνα. Έτσι άρχισα τη διαδικασία της μάθησης του δεσίματος. Στην αρχή έδενα ό,τι είχα σπίτι -δεν υπήρχαν σώματα, όπως μπορείτε να φανταστείτε- και ξαφνικά προέκυψε η ιδέα του λουλουδιού που απέκτησε την υπόσταση του σώματος. Ήταν μια δύσκολη και χρονοβόρα διαδικασία, αλλά μου χάριζε ηρεμία.

»Τα λουλούδια δένονται με σχοινιά σαν λυγισμένα, ζορισμένα σώματα που υποβάλλονται, διά της βίας, σε ένα ιδανικό, μια νόρμα. Σώματα που η σεξουαλική τους ορμή ελέγχεται. Τα σχοινιά που φυλακίζουν τα λουλούδια σφίγγουν, αλλά δεν τα ακινητοποιούν και ο ίλιγγος της ελευθερίας είναι

παρών. Αυτά τα λουλούδια, αυτά τα σώματα, τα σώματά μας, δεν αποτελούν παθητικά ή ανυπεράσπιστα θύματα, αλλά πλάσματα που εκρήγνυνται από αισθησιασμό παρά τα δεσμά τους. Τοποθετημένα ανάμεσα στο μαρτύριο και στην έκσταση, σε ένα τελετουργικό παιχνίδι που αρνείται τα καταστροφικά μοντέλα της κοινωνικής καταπίεσης.

»Διαβάζω πολύ. Τα βιβλία σου επιτρέπουν να κλείσεις την πόρτα του κόσμου και να εισέλθεις σε έναν άλλο. Θα ήθελα να αναφέρω ένα απόσπασμα από το βιβλίο *Sexual Personae* της Καμίλ Πάλια: “Ο Διόνυσος είναι ταύτιση, ο Απόλλωνας είναι η αντικειμενοποίηση... Ο Απόλλωνας φτιάχνει τα όρια που είναι πολιτισμός, αλλά που οδηγούν σε σύμβαση, περιορισμό, καταπίεση. Ο Διόνυσος είναι ενεργειακά αδέσμευτος, τρελός, σκληρός, καταστροφικός, σπάταλος. Ο Απόλλωνας είναι ο νόμος, η ιστορία, η παράδοση, η αξιοπρέπεια και η ασφάλεια του εθίμου και της μορφής. Ο Διόνυσος είναι ο “νέος”, συναρπαστικός αλλά αγενής, που σαρώνει τα πάντα για να ξεκινήσει ξανά. Ο Απόλλωνας είναι τύραννος, ο Διόνυσος ένας βάνδαλος”. Έχω ένα τατουάζ στο χέρι μου, γράφει *Apollo*. Λειτουργεί ως υπενθύμιση». ■

INFO → Η έκθεση *Flowers* στην Crux Galerie θα διαρκέσει μέχρι την Παρασκευή 31 Δεκεμβρίου.

Βρες την ταβέρνα που έφαγνες καιρό στο gastronomos.gr

Γαστρονόμος
ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΤΟΠΩΝ, ΓΕΥΣΕΩΝ